

Vissza a természetbe



A mentőtevékenység célja, hogy a sérült, beteg állatokat meggyógyítva, a legyengülteket felerősítve, az elárvultakat pedig felnevelve visszajuttassuk természetes élőhelyükre. Ha viszont a sérülésük jellege nem teszi lehetővé, hogy emberi segítség nélkül megéljenek (pl. felgyógyult madarak maradandó szárny sérülése nem teszi lehetővé, hogy újra repüljenek), akkor hosszú távon gondoskodunk róluk.



Ahhoz, hogy egy mentett állat később szabadon engedhető legyen, sok mindenre kell figyelni. Meg kell hagyni az önállóságát, és kifejezetten ügyelni kell arra, hogy ne szokjon az emberhez. Szabadon csak olyan állat engedhető, amely képes magát önállóan ellátni, és úgy viselkedik a természetben és a fajtársai között, ahogy az az adott faj esetében megszokott.



Benedek, az Ispotályban élő sünök egyike nagyon másképp viselkedik, mint a többiek. Nem rémül meg az emberektől, sőt érdeklődve odamegy hozzájuk. Ez a viselkedés a természetes közegében nagyon veszélyes lenne számára, ezért nem lehet visszaengedni a természetbe.

Ha egy állat könnyen kapcsolatba lép az emberekkel, az a természetben veszélyes – például elég ijesztő lenne, ha egy ragadozó madár egyszerre csak a vállunkra szállna kirándulás közben. Ezért nagyon fontos, hogy az állatokat

a mentési munka során sem szabad az emberekhez szoktatni. Hogy ez miként kerülhető el, az fajtól függ, ezért semmilyen körülmények között nem javasolt, hogy otthon próbáljátok „megmenteni” az adott kisállatot, fiókat! Sokszor már pár napos kapcsolat alatt is olyan kötődés alakulhat ki az állatban az ember felé (és persze fordítva is), amely a későbbi szabadon engedését kockáztatja.

Egy vadon élő állat otthoni gondozása más szempontból is veszélyes. Aki nem szakember, nem tudhatja pontosan, hogy mit és mennyit eszik az adott állat. Így fordulhatott elő, hogy egyszer olyan otthon mentett sünt hoztak be az Ispotályba, akit annyira túletettek, hogy már nem tudott sünként összegömbölyödni!



Azt is fontos tudni, hogy hazai védett állatot tartani csak külön engedéllyel lehet - vagyis az otthoni „mentés” már önmagában szabálysértő!

Szabadon engedés előtt

A felgyógyított és emberhez nem kötődő állatokat emberektől távol, biztonságos élőhelyen, terepi szakemberekkel együttműködve juttatjuk vissza a természetbe. A mentett madarakat szabadon engedésük előtt minden esetben megjelöljük, hogy később is azonosíthatók legyenek. Erre a célra számmal ellátott alumínium vagy színes műanyag **lábgyűrűket**



használunk. Alapvető szabály, hogy a gyűrű nem akadályozhatja a madarat a szabad mozgásban, és nem okozhat sérülést sem. A meggyűrűzött madár – előre meghatározott szabály szerint felvett – adatai a gyűrűzőnaplóba kerülnek. Ezeket az adatokat aztán a Magyar Madártani Egyesület Madárgyűrűzési Központjába továbbítjuk. A madarakat természetesen csak a vizsgázott és erre engedéllyel rendelkező szakemberek gyűrűzhetik. Egyes esetekben nyomkövetőt is kapnak a madarak, hogy az elengedés utáni mozgásuk megfigyelhető legyen. A jeladókat pl. hámmal rögzítik az állat háta, úgy, hogy az ne zavarja a madarat repülés közben.

És ha nem lehet elengedni?

Előfordulhat, hogy egy állat nem engedhető szabadon a gyógyulást követően sem. Vagy azért, amit már említettünk, hogy túlságosan hozzászokott az emberekhez, esetleg a viselkedése eltérő a többi fajtársától, de az is előfordul, hogy a sérülése nem engedi, hogy teljes életet éljen a természetben (például csonkolni kellett a szárnyát).



Ezek az állatok is hasznos életet tudnak élni a Sünispotályban, vagy más állatkertekben, ahová a gyógyulást követően elköltöznek. Volt már olyan madár, aki párba állt, és fiókái lettek, vagyis a fajmegőrzés céljából is nagyon jó, hogy a természetbe juttatott fiókáival hozzájárul a faj fennmaradásához.

Más állatok – fajuk nagyköveteként – az Állatkertben maradnak, ott láthatók, így segítenek nekünk abban, hogy minél jobban megismerjük őket. A Fővárosi Állatkertben a Sünispotályban található a hazai védett fajok egyedei!

Az emberekhez szokott állatok emellett sokszor mélyebb kapcsolat kialakítására is lehetőséget adnak – kit ne érintene meg, ha megérinthet egy sünt vagy egy baglyot?

Sőt, ezek a gyógyult, de nem elengedhető állatok fontos segítséget nyújtanak a többi, szabadon engedésre váró társuknak (például a felnövekedett fiókáknak) a fajtársak közé való visszaszokásban is.